

však tento možný reflexivní účinek nečiní účastníka ještě procesní stranou, mající nárok na úřední rozhodnutí.

Odmítl-li tedy žal. úřad v případě předloženém stále domáhající se v cestě dozorčí zrušení sporného usnesení obecního, nelze v tom spatřovati nižádnou protizákonnost.

Rovněž nelze shledati žádnou nesprávnost v tom, že úřad vůbec popřel, že by mu právo k dozorčímu zakročení příslušelo.

Právo učiniti opatření v cestě dozorčí normováno jest, pokud jde o obec pražskou, toliko v § 121 statutu města Prahy a v čl. XVI říšsk. ob. zřiz. ze dne 5. března 1862 č. 18 ř. z.

Ani jeden ani druhý předpis nemohl však v tomto případě přijíti k platnosti. Nešloť, jak to § 121 statutu předpokládá, o zastavení výkonu obecního usnesení z důvodu, že se přičí obecnímu řádu nebo některému jinému zákonu, nešloť také o to, aby dle cit. čl. XVI ř. ob. zř. zakročeno bylo proti opatřením starosty obce proto, že jím byly porušeny platné zákony nebo že jich bylo vadně použito, ba nebyla vůbec ani nezákonnost ani překročení příslušnosti tvrzeno.

Jeví se proto i tento výrok nař. výnosu ve shodě se zákonem a bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

#### Č. 2157.

**Trestní právo policejní. — Právo živnostenské (Slovensko):** K trestnosti nějakého jednání nestačí pouhý zákaz jeho, nýbrž jest třeba, aby přestoupení zákazu toho bylo prohlášeno za trestný čin, a pokud se tak stalo zákonem, přikázáno bylo pravomoci policejně-trestního soudce. — II. Výčep lihových nápojů nelze trestati již na základě § 11 zákona č. 64/1918 a § 16 zák. čl. XL z roku 1879.

(Nález ze dne 29. března 1923 č. 6953/22.)

**Prejudikatura:** Boh. 2104 adm.

**Věc:** Jakub W. ve S. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska stran trestního nálezu.

**Výrok:** Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

**Důvody:** Rozsudkem služnovského úřadu ve Snině z 30. června 1921 byl st-l uznán vinným přestupkem § 11 zák. z 10. prosince 1918 č. 64 Sb., spáchaným tím, že dne 4. listopadu 1920 ve svém hostinci prodával lihový nápoj, a odsouzen podle výnosu min. pro Slov. z 28. prosince 1919 ř. 1350/377 přes s užitím § 21 zák. čl. XL/1879 k trestu uzamčení na 50 dnů zaměněnému na peněžitou pokutu 1000 K a k zaplacení útrat řízení penízem 60 K. Současně bylo 1.7 l zabavené slivovice prohlášeno za propadlé ve prospěch chudinského fondu ve S.

Apelaci do tohoto rozhodnutí podané nebylo rozsudkem županského úřadu z 30. srpna 1921 vyhověno z důvodu prvostupňového rozsudku, a nař. rozhodnutím byla další apelace podaná do druhostupňového rozsudku zamítnuta a tento rozsudek potvrzen.



O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Podle § 1 zák. čl. XL z 1879 přestupkem jest takový čin, který za přestupek prohlašuje buď zákon, buď ministerské nařízení (za podmínek §§ 7 až 9 téhož zák.) nebo statuty tam blíže označené. Podle § 2 uh. pol. tr. řádu (nař. býv. uh. min. vnitra a sprav. č. 65.000) náleží v obor příslušnosti správních úřadů — jako policejních trestních soudů — přestupky uvedené v 1. a 2. bodu § 19 zák. čl. XXXIV z 1897, pak přestupky, které jiné zákony odkazují pravomoci úřadů správních, přestupky stanovené v min. nařízeních, pokud nejsou výslovně přikázány pravomoci okresních soudů a posléze přestupky stanovené v municipálních nebo městských statutech.

Podle § 111 ústavní listiny ze dne 29. února 1920 č. 121 Sb. lze tresty hroziti a je ukládati pouze na základě zákona.

Aby na Slov. nějaké jednání mohlo býti trestáno, nestačí tedy pouhý zákaz, nýbrž jest nutnou podmínkou, aby přestoupení toho kterého zákazu bylo prohlášeno za trestný čin, zákaz musí tudíž býti spojen s trestní sankcí, též musí býti stanoveno, že správní úřady k trestnímu soudnictví o těch kterých činech jsou příslušny.

Rozsudky všech tří instancí opírají se pouze o § 11 zákona ze dne 10. prosince 1918 č. 64 Sb. resp. o § 21 zák. čl. XL z r. 1879. V § 11 cit. zákona jest však pouze vysloveno, že výčep lihových nápojů mimo pivo a víno se na Slov. prozatím zakazuje. Zákon ten tedy nekvalifikuje přestoupení zákazu toho jako přestupek, neobsahuje trestní sankce a tím méně obsahuje výrok o příslušnosti správního úřadu jako policejního trestního soudu k stíhání činů zákazu tomu se přičítá.

Pokud jde o § 21 zák. čl. XL z r. 1879 stanoví předpis ten pouze, kdy lze na místě uzamčení uložit peněžitou pokutu na jednotlivé činy z a p ř e s t u p e k p r o h l á š e n é, ať již zákonem, ať již jinou normou, předpokládá tudíž, že čin ten byl již za přestupek prohlášen a že tím vyslovena byla trestní sankce.

Výrok žal. úřadu nemá tedy v těchto předpisech vůbec opory, jiných předpisů však se nedovolává a nejsou takové předpisy též platně vyhlášeny, pročez bylo nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Pokud se žal. úřad dovolává svého nařízení ze dne 28. prosince 1919 č. 1350/377 pres. ex 1919, stačí poukázati ke skutečnosti, že předpis ten nebyl náležitě vyhlášen.

#### Č. 2158.

**Řízení před nss-em. Administrativní řízení. — Vojenské věci:** I. Je podstatnou vadou řízení, nesdělil-li úřad straně právní a faktické předpoklady, na jichž základě rozhodoval, byla-li tímto nedostatkem straně stížena obrana nebo nss-u rozhodování o stížnosti. — II. Nss může za podklad svého rozhodování vzíti jen to, co bylo straně jako rozhodnutí sděleno. — III. Jaký význam pro otázku nároku býv. rak.-uh. vojenského gázisty ve výsl. na zaopatřování požitky vůči čsl. republice má okolnost, že, maje domovské právo v obci na území čsl. státu, podepsal po převratu prozatímní přiznání k rakouské státní příslušnosti?

(Nález ze dne 29. března 1923 č. 15.765/22).